

ΟΙ ΠΟΘΟΙ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Καμμιά φορά ποῦ βλέπω τ' ἀστέρια τ' οὐρανοῦ
πετῶ σέ κόσμους ἄλλους καί λέγω μέ τὸ νοῦ :
'Ὡσάν τ' ἀστέρια μοιάζουν τῶν ποιητῶν οἱ πόθοι·
ὅ,τι γυρεύει ὁ νοῦς των, ὅ,τι ἡ καρδιά των νοιώθει·
εἶνε ψηλὰ καί λάμπει καί φέγγει σάν τ' ἀστέρια
καί τὸ θωροῦν τὰ μάτια μὰ δὲν τὸ φθάνουν χέρια.

Μὰ νὰ ἔν' ἄστρο φεύγει, κυλᾷ 'ς τὸν οὐρανὸ
καί πίσω του ἀραδιάζει σημάδι φωτεινὸ
κ' ἴσα τὸν δρόμο παίρνει κάτω 'ς τὴ γῆ νὰ πέσῃ,
ἀλλὰ πρὸ τοῦ νὰ φθάσῃ 'ς τοῦ δρόμου του τὴ μέση
τινάζεται, σκορπιέται, σκοτίζεται καί σβύνει
καί χάνεται 'ς τὸ χάος κ' οὔτε σημάδι ἀφίνει.

'Ὡ ποιηταί, κ' οἱ πόθοι τοῦ φτερωτοῦ σας νοῦ
πρέπει ψηλὰ νὰ μένουν σάν τ' ἄστρο τ' οὐρανοῦ.
"Ἄν θέλετε μαζῆ σας 'ς τὴ γῆ ν' ἐρθοῦν κ' ἐκεῖνοι,
καθένας των πρὶν ἔλθῃ, θὰ χάνεται, θὰ σβύνῃ
ὅπως τ' ἀστέρι ἐκεῖνο ποῦ πρὶν 'ς τὴ γῆ μας πέσῃ
ἐσβύστηκε κ' ἐγάθη 'ς τοῦ δρόμου του τὴ μέση.

ΙΩΑΝ. ΠΟΛΕΜΗΣ.
